

mer, og det maa beklages, at det ikke er lykkedes at finde Grundlag for en saadan Løsning. Naar det ikke er lykkedes, saa skyldes det, som før nævnt, at Flertalspartierne ikke har ment at kunne give Mindretallet de Indrømmelser over for de Hovedlinier, som under Sagens Behandling saavel i Tinget som i Udvalgsmøderne er optrukket fra Mindretallets Side. Disse Hovedlinier har været:

- 1) Den danske Folkeskole skal som hidtil hvile paa Folkekirkens Grund.
- 2) Den væsentligste Indflydelse paa Folkeskolens Rammer og Ordning maa ligge hos de hjemlige Skolekredse og ikke hos Statsmagten.
- 3) Den Forskellighed i Skoleformer, afpasset efter de forskellige Egenes Belligenhed og Ønsker, der nu præger vor Folkeskole, maa bevares, og endelig
- 4) Den Merudgift, Lovforslagets Gennemførelse vil medføre, maa for den væsentligste Del bæres af Staten.

I Forvisning om, at hvis disse Linier var blevet fulgt, vilde Lovforslaget være blevet modtaget som et Tilbud til Befolkningen, har Mindretallet gjort sin Indsats, og baade i de foreløbige Ændringsforslag stillet i Udvalget til Ministerens Forslag og i det Ændringsforslag, der til sidst er stillet som nyt selvstændigt Forslag, er disse Synspunkter gjort gældende.

Da Mindretallet ved Sagens Behandling i Folketinget nærmere vil præcisere sin Stilling til Lovforslaget i dets Helhed, skal man ikke her komme ind paa en nærmere udførlig Begrundelse, men vil dog fremføre enkelte Bemærkninger.

Mindretallet anerkender, at Flertalspartierne lovfæster, at Kristendomsundervisningen bevares i den danske Folkeskole, men beklager, at man ikke har kunnet tage Skridtet fuldt ud og i selve Formaa-paragraffen fastslaa, at ikke blot Kristendomsundervisningen, men hele Folkeskolens Undervisning og Arbejde skal hvile paa Folkekirkens Grund, ligesom man maa beklage, at det ikke har været muligt at formaa Flertalspartierne til for Bedømmel-

sen af Kristendomsundervisningens Stilling og Plads i Folkeskolen i København i Lovforslaget at medtage tilsvarende Bestemmelser som for det øvrige Land.

Ved Lovforslagets Bestemmelser om Skolens Rammer har man ikke i væsentlig Grad givet Befolkningen større Indfyldelse paa, hvorledes de ønsker deres Skole indrettet, men tværtimod gennem forskellige Bestemmelser i Lovforslaget snarere indsnævret Befolkningens Medbestemmesret, ligesom man gør det vanskeligt at opretholde Skoleordninger i By og paa Land, som Hjemmene hidtil har været glade for. Mindretallet maa saaledes afgjort mene, at selv om det visse Steder i Landet paa Grund af det aftagende Børnetal kan synes hensigtsmæssigt og forsvarligt at tilstræbe en Sammenlægning af Skoledistrikter enten gennem Skoleforbund med andre Kommuner eller Centralisering af Kommunens eget Skolevæsen, saa maa der gives Befolkningen i de mindre Skoledistrikter en vis Sikkerhed for Bevarelsen af disse — ikke blot en Ret til Tilkendegivelse af deres Ønsker, men ogsaa en Sikkerhed for, at et periodisk valgt, lille, tilfældigt Flertal i en Kommunalbestyrelse ikke pludselig kan nedlægge bestaaende Skoledistrikter og Skoler. Denne Sikring gives bedst, som af Mindretallet foreslaaet, ved at forlange en vis kvalificeret Majoritet, der alligevel ikke kan virke hindrende for en Kommunalbestyrelses Mulighed for at afværge urimelige Krav, der vil forhindre en praktisk Ordning af en Kommunes Skolevæsen.

Tanken i Lovforslaget om udvidet Timetal for de ældre Børn i Landsbyskolen kan Mindretallet tiltræde, men Mindretallet maa kræve, at en saadan Udvidelse af det lovfæstede Timetal i første Række maa tage Sigte paa Undervisningen i Dansk, Skrivning og Regning, saaledes at der virkelig bliver Tid til en større Fordybelse i og udvidet Færdighed i disse Fag. Ved Lovforslagets Bestemmelser om udvidet lovfæstet Fagkreds — ogsaa i Fag, som efter Mindretallets Opfattelse mere hører hjemme i Ungdomsundervisningen — ophæver man i Virkeligheden Udvidelsesmulighederne for